

nýbrž také ony části jmění nebo podniku, které spolu s jinými tvoří soubor hospodářský, určitou hospodářskou jednotku a jsou podkladem pro osobní úvěr dosavadního majitele. Tak ku př. rozhodnutí Vážný čís. 5416 a mnohá jiná.

V dřívějším případě považoval nejvyšší soud za dostačující pro vznik ručení za dluhy převzatého podniku, že žalovaná provozuje dále v týchž obchodních místnostech živnost stejného druhu a převzala tím okruh zákaznictva svého manžela, ačkoliv se obchodní místnost nachází v jejím vlastním domě. Podnik nepozůstává právě jen z bilančních aktiv, nýbrž je již jako takový, to znamená firma, organisace, okruh zákaznictva a dodavatelů, velmi důležitý podklad pro poskytování úvěru. Ježto jak dle názoru vědy tak i dle názoru judikatury (viz mezi jinými Ehrenzweig II/1, str. 280 a násl.), nemusí být převzat celý podnik nebo jmění, aby nastalo ručení, nýbrž stačí převzetí i jen části majetku, tvořili tento podklad pro osobní úvěr majitele, jest hořejší rozhodnutí jen důsledným provedením těchto úvah.

Pozn. redakce: Ovšem převzatá část majetku musí být hodnotná; v tom směru rozhodl nejv. soud dne 6. října 1937 sb. n. s. č. 16.363: »Nejde o převzetí závodu nebo jmění podle § 1409 ob. z. obč., je-li převzatý majetek tak nepatrné ceny, že jej nelze pokládati ani za hospodářskou jednotku, ani za majetkový soubor, s nímž by bylo možno hospodařiti nebo podnikati. Kdo převzal pouze část krámského zařízení nepatrné ceny, neručí za dluhy souvisící s obchodem předchůdcovým, třebaš najal tutéž místnost, kterou měl najatu předchůdce a vyprodával v ní zboží, koupené v exekuční dražbě proti předchůdci. V takovém případě nezáleží ani na tom, že tu byl nepatrný okruh zákazníků a že se na celém provozu po vnější stránce až na změnu jména nic nezměnilo.« — Přehledný rozbor zákona a judikatury k § 1409 ob. z. obč. nejnověji podává Dr. Josef Prunár v článku: Ochrana věřitelů při převzetí podniků (Hosp. politika, roč. 1938, str. 17 a n.).

Petit žaloby zástavní nebo obligační?

Otiskujeme bez poznámky připomínky, které nám zaslal autor glosy z minulého čísla Dr. Pavel Winter.

Předmětem celé diskuse ovšem je jen případ, kdy hypotekární dlužník je totožný s dlužníkem osobním, neboť jinak by vůbec nepřicházel v úvahu problém § 91 j. n. Proto jsme ve svých poznámkách ke glose musili samozřejmě omezit otázku tak, aby nesváděla k nejasnosti, poněvadž v glose samé to jasně řečeno nebylo.

Redakce »Pr. praxe« připojila ke glose »Nový výklad §§ 81, 91 j. n.« (roč. II., č. 4) poznámku, která se zastává mnou vytýkaného rozhodnutí, pojednávajícího o příslušnosti ve sporech o zaplacení hypotekárně zjištěné pohledávky proti osobnímu dlužníku.

K tomu podotýkám:

Redakce sama pocítila potřebu omezit poznámku ad a) slovy: »vlastně jen v takovém případě, kde žalovaný má také povinnost platiti«, vyjadřujíc tím implicity, že petit »žalovaný jest povinen zaplatiti pod exekuci do zatížené nemovitosti« jest pojmově petit obligační žaloby, nikoliv zástavní. Svůj závěr ad b) vyslovuje redakce jen kondicionálně, a k tomu nutno uvést: Lze beze všeho připustiti, že soudním výrokem »žalovaná strana je povinna zaplatiti pod exekuci do zatížené nemovitosti« se dosáhne téhož účinku jako soudním výrokem »žalovaná je povinna trpěti exekuci do zatížené nemovitosti«. Ale nelze přesto připustiti, že oboje »je totožné«, poněvadž první petit není petit žaloby zástavní. Nejde tu o hraní se slovy, nýbrž o uvědomování si základních právnických pojmů. Žaloby netřídíme podle účinku, kterého se jimi dosahuje, nýbrž podle práva, jehož ochranu (vymožení) sledují. Stejného účinku lze dosáhnouti na př. žalobou podle § 23 zákona čís. 19/1890 ř. z. i podle § 29 zákona čís. 111/1927 Sbírkou zákonů a nař., anebo soukromým účastenstvím v adhésním řízení či samostatnou žalobou soukromoprávní, stejného účinku lze mnohdy dosáhnouti žalobou ať possessorní ať petitorní povahy, a stejného účinku i v našem případě třeba petitem »povinen trpěti exekuci do zatížené nemovitosti« jako petitem »povinen zaplatiti pod exekuci do zatížené nemovitosti«. Avšak jen první z těchto petitů je petit žaloby zástavní. Při petitu »zaplatiti« jest předmětem ža-

lobního nároku facere, tedy obligatio, při petitu »trpěti exekuci« jest předmětem nároku toliko patí. I kdyby žalobce tedy dosáhl stejného účinku oběma výroky, jde v každém z obou případů o různý druh žaloby.

Nepřevzal-li nabyvatel zatížené nemovitosti vůči zástavnímu věřiteli závazek, že bude (vedle anebo namísto původního dlužníka) osobně plnit závazek, pro který jest zřízena zástava, pak nemůže být žalován na placení, ani na placení pod exekuci jen do zatížené nemovitosti, nýbrž jen na to, aby exekuci do zástavy trpěl.

Nejde o hraní se slovy, ale o rozeznávání mezi účinkem, jehož se určitou žalobou dosahuje, a právní povahou právě této žaloby.

Dodatek soudního výroku »do 14 dnů pod exekucí« nelze totiž zaměnit za předmět žalobního nároku: jest to sankce rozsudková, stejná u různých žalobních typů. Odmyslí-li si glosator mé poznámky tuto rozsudkovou sankci od obou jím za hypotekární považovaných žalobních žádání, bude patrné, že jedno z těchto žádání jest povahy obligační. Žádáme-li však od obligovaného dlužníka zaplacení — jak dí redakční glosa — »pod exekucí vůbec«, pak jest zcela zbytečné k tomu dodati »zejména pod exekucí do nemovitosti té a té«.

Názor redakce je ovšem sdílen nejen rozhodnutím Vážný 11.646, ale i Vážný 12.018, leč nicméně není pro mne přesvědčivý. Neuman zastává názor opačný: »Bei dem nach § 81 zuständigen Gericht können zwar Klagen auf Geltendmachung des Pfandrechtes, nicht aber auf Zahlung der pfandrechlich versicherten Forderung anhängig gemacht werden.«

Správný kumulovaný (§ 91 j. n.) petit zněl by: Žalovaná strana jest povinna trpěti exekuci k vymožení zástavního práva, váznoucího na nemovitosti, exekuci do nemovitosti této, jakož i zaplatiti (pohledávku)... Přisvědčuji glosatoru, že sled těchto žádostí není rozhodný, může tedy zníti též: Žalovaná strana jest povinna zaplatiti (pohledávku), jakož i trpěti exekuci k vymožení zástavního práva, váznoucího pro tuto pohledávku na nemovitosti té a té, exekuci do této nemovitosti... — Pro žaloby s oběma těmito petitivy bude urci dána podle § 95 j. n. příslušnost suďiště zatížené nemovitosti.

Většiny potřebné k přijetí zemědělského vyrovnání.

Podle § 50 vyr. řádu se vyžaduje k přijetí vyrovnacího návrhu, aby

s ním souhlasila většina věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, oprávněných hlasovati a aby úhrnný součet pohledávek všech věřitelů pro vyrovnání hlasujících činil nejméně $\frac{3}{4}$ všech pohledávek oprávněných k hlasování.

Podle odst. 2 téhož paragrafu může dlužník až do konce vyrovnacího roku žádati, aby bylo při novém roku znovu hlasováno, když aspoň jedna z těchto většin byla dosažena.

Tento předpis byl, pokud se týče většin, potřebných pro přijetí zemědělského vyrovnacího návrhu, podstatně změněn § 19 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n. Žádá se souhlasu:

a) buď většiny věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, kteří jsou oprávněni hlasovati, a více než poloviny všech pohledávek věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených,

b) nebo aspoň jedné třetiny věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, při čemž úhrnný součet jich pohledávek činí aspoň $\frac{2}{3}$ pohledávek věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, kteří jsou oprávněni hlasovati.

1. Kdy může žádati v zem. vyrovnacím řízení dlužník, aby byl vyrovnací rok odročen a aby bylo při odročeném roku znovu hlasováno, nechce-li svůj návrh zlepšit nebo není-li dalších náležitostí § 53 vyrovn. řádu?

Patrně tehdy, bude-li dosaženo a) buď aspoň třetiny přítomných nebo zastoupených věřitelů, souhlasících s návrhem bez ohledu na výši pohledávek, b) buď většiny součtu pohledávek věřitelů přítomných nebo zastoupených při roku bez ohledu na počet hlav.

Neboť dosáhne-li souhlasu i menšího počtu než poloviny věřitelů s úhrnem menším než polovina po-